

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-168/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja R. M. iz Đ., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi neodlučivanja o zahtjevu za pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 12. srpnja 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/216, urbroj: 401-01/06-18-01 od 20. ožujka 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je, kao neosnovana, žalba tužitelja zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu, navodeći da K.-z. županija do danas nije izdala odgovarajuće rješenje vezano uz njegov zahtjev za pristup informacijama podnesen 5. siječnja 2018., niti je u zakonskom roku odgovorila na njegov dopis (prigovor) od 22. siječnja 2018. upućen istom tijelu. Stoga traži da se pokrenu svi odgovarajući postupci prema odgovornim osobama u K.-z. županiji, da mu se omogući dobivanje odgovarajućeg rješenja od strane K.-z. županije, te da se poništi osporeno rješenje tuženika.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, tužbene navode smatra neosnovanim te u cijelosti ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, pri čemu se poziva na odredbe članka 18. stavka 5. i članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI), te na članak 156., u vezi članka 122. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), a koje sadržajno citira. Dodaje kako je, povodom žalbe tužitelja zbog tzv. šutnje uprave, temeljem stanja spisa utvrdio da se ovdje radi o zahtjevu kojim se traži uvid u cjelokupni spis predmeta, a po kojem je prvostupanjsko tijelo tužitelju dostavilo obavijest, klasa: 008-02/18-01/01, urbroj: 2140/01-04-18-2 od 19. siječnja 2018., slijedom čega je razvidno da u konkretnom slučaju nije došlo do šutnje uprave na koju tužitelj ukazuje u žalbi. S obzirom na sve navedeno, tuženik ostaje kod osporenog rješenja, koje sadrži jasne i valjane razloge za donesenu odluku te predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10.,

143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti očitovao podneskom od 14. lipnja 2018., ostajući u cijelosti kod tužbenog zahtjeva.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog akta u granicama tužbenog zahtjeva, Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je zasnovana osporena odluka, nakon čega je ocijenio da tuženik istom nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

Naime, odredbom članka 18. stavka 5. ZPPI-a propisano je da se ne smatra zahtjevom za pristupom informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije.

Prema pak odredbi članka 23. stavka 1. točke 6. ZPPI-a, tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da se podnesak ne smatra zahtjevom u smislu članka 18. stavka 5. ovoga Zakona, pri čemu je dužno uputiti korisnika na način ostvarivanja njegova traženja.

Iz podataka sveza spisa proizlazi da je tužitelj zatražio od prvostupanjskog tijela uvid u kompletan natječajni postupak i natječajnu dokumentaciju za svakog prijavljenog kandidata po raspisanom natječaju za dodjelu studentskih stipendija za akademsku godinu 2017./2018., te preslike odgovarajućih dokumenata vezano uz taj natječaj. Povodom navedenog zahtjeva, dopisom od 19. siječnja 2018. prvostupanjsko tijelo je obavijestilo tužitelja da se, sukladno članku 18. stavku 5. ZPPI-a, tako sastavljeni zahtjev ne smatra zahtjevom za pristup informacijama, te je istodobno, u smislu članka 23. stavka 1. točke 6. ZPPI-a, tužitelja uputilo da je kod postavljanja zahtjeva za pristup informacijama dužan navesti koju konkretno informaciju traži (dokument, zapis, dosje, registar).

Imajući u vidu citirane zakonske odredbe na kojima je osporena odluka utemeljena, kao i činjenično stanje utvrđeno u postupku, Sud nalazi pravilnim stajalište tuženika prema kojem se u konkretnom slučaju zahtjev tužitelja ne smatra zahtjevom za pristup informacijama u smislu ZPPI-a, što pak ima za posljedicu da prvostupanjsko tijelo u predmetnoj stvari nije ni bilo dužno donijeti rješenje o zahtjevu tužitelja, radi čega njegova žalba izjavljena zbog toga što prvostupanjsko tijelo nije donijelo rješenje o zahtjevu nije dopuštena. Stoga je, pravilnom primjenom postupovnih odredaba Zakona o općem upravnom postupku, žalbu tužitelja trebalo odbaciti, a ne odbiti, kao što je to učinio tuženik. Navedeni propust, međutim, ne predstavlja takvu povredu zakona radi koje bi se osporeno rješenje moralo poništiti, budući se ovdje ne radi o takvoj povredi zakona kojom bi se, samo po sebi a pri inače pravilnoj primjeni zakona, tužitelju nanijela bilo kakva šteta.

Na kraju, iako nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari, Sud nalazi potrebnim tuženiku dodatno ukazati i na nepravilnost upute dane u obrazloženju osporenog rješenja kojom se tužitelj upućuje na mogućnost izjavljivanja prigovora protiv predmetne obavijesti, pri čemu se tuženik poziva na odredbu članka 156. Zakona o općem upravnom postupku.

Prigovor, naime, nije opće dopušteni pravni lijek, pa se isti može izjaviti samo u zakonom propisanim slučajevima, čemu ovdje nije udovoljeno, jer takva mogućnost nije propisana odredbama ZPPI-a, a niti odredbama Zakona o općem upravnom postupku.

Ovo iz razloga jer se ovdje ne radi o postupanju javnopravnog tijela u smislu odredbe članka 156. Zakona o općem upravnom postupku, kako to pogrešno smatra tuženik, već o obavijesti koju je tijelo javne vlasti dužno dati podnositelju zahtjeva za pristup informaciji u smislu članka 23. stavka 1. točke 6. ZPPI-a, a na koju obavijest se primjenjuje odredba članka 155. Zakona o općem upravnom postupku, prema kojoj se prigovor može izjaviti ako javnopravno tijelo odbije izdati obavijest u pisanom obliku (stavak 3.), odnosno ako javnopravno tijelo u propisanom roku ne izda obavijest (stavak 4.), o čemu se ovdje ne radi, jer je tužitelju dostavljena obavijest od 19. siječnja 2018. kojom je, pored ostalog, obaviješten i o načinu ostvarivanja njegovog traženja.

S obzirom na izloženo, Sud nije našao osnove usvojiti tužbeni zahtjev, jer tužitelj u tužbi ne

iznosi pravno relevantne prigovore koji bi bili od utjecaja na donošenje drukčije odluke u ovoj stvari.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 12. srpnja 2018.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.